

efter min Opfattelse idetmindste. Saalænge det ikke staa aldeles klart, hvad det er, vor Hær skal bruges til, om den skal være egentlig Krigshær, der skal gaa ud paa Krigstog i Verden, eller om den skal være indskrænket til at forsvare vort Fædreland, og navnlig forsvare det som en anerkjendt neutral Stat, saalænge kunne vi albrig blive enige om, hvorledes Hæren skal indrettes. Derfor er det, at der er den bestandige Strid mellem dem, der ville, at Hæren skal mere og nærme sig til at ligne en staaende Hær, og dem, der ville, at den skal være et Landeforsvar, en Militz med Officerer, der tilbøds ogsaa have anden Bestjæftigelse i Livet end den at være Krigsmand. Naar man nu ser paa det foreliggende Forslag, saa viser det sig jo, at ligesom man i Mæret 1867 gik mere hen imod at faae en staaende Hær, saaledes gaar dette Forslag endnu flere Skridt videre i denne Retning, og det er dette, som jeg er absolut imod fra mit Standpunkt, idet jeg ikke vil, at vi skulle have en Erobringshær her i Danmark. Jeg behøver neppe at anføre Beviser herfor — saadanne ere jo anførte af Andre — og jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne det mest afgjørende Bevis i saa Henseende. Det er denne Forstærkning af det faste Officerskorps og Forbindelsen af det bevægelige. Dette er et Hovedkjendemerke paa, at man er paa den Vej, jeg antydede. Jeg synes, at der for dette Thing endnu er en Grund mere til at komme til Klarhed overfor Regjeringens Planer, og det er navnlig den Maade, hvorpaa den ærede Krigsminister udtalte sig, da han forelagde dette Forslag, thi han begyndte saaledes, at jeg og de, der dele min Anskuelse, snarest maatte tro, at vi vare paa en ønskelig Vej, naar vi fulgte ham; men længere hen under hans Foredrag kom vi til at se, at dette dog nok ikke kunde være Meningen. Men uklart var det, den ærede Minister udtalte, og det er høist vigtigt, at det ikke vedbliver at være Uklæret, naar vi skulle haabe at faae et heldigt Resultat ud af disse Bestræbelser. Jeg for min Part vil erklære, at saa snart der er kommet Klarhed i dette Spørgsmaal, saa snart vi faae at vide, hvad Hærens Opgave er, hvorledes Landets politiske Stilling skal være, skal man faae at se, at de Fordringer, der gjøres til Hærens forsvarelige Indretning overfor dette Formaal, ogsaa skulle have en Støtte i mig, der er beredvillig til at bevilge store Midler, endogsaa mere, end her fordræs, dersom det virkelig kan paavises, at det er just dette, vort Land trænger til, og at vi have et Formaal, som kan gjøre vor fortsatte Bestaaen mulig, thi det er dog dette, som for os Alle maa være Hovedsagen, at vor Selvstændighed ikke gaar til Grunde. Men saalænge man er paa det Uklare, skal jeg ikke engang indlade mig paa at stemme for denne Sags videre Fremme — ja, det vil jeg dog ikke sige, thi det kunde jo være, at der kunde komme en heldig Mand til-

stede, — men jeg vil da sige, at dersom vi faae som Resultat af en Forhandling mellem et Udvalg og Regjeringen Noget, der ligner dette Forslag, saa skal jeg idetmindste tilsidst ikke give det min Stemme. Thi jeg jeg kan ikke se rettere, end at, naar et Forslag som dette, blev til Lov, vilde det i Europas Dine give os et Udsende, som om vi stode som de, der vilde blande os ind i Kampe, naar de store Kolosjer stødte sammen. Se, det er saaledes, at jeg opfatter Stillingen til dette Forslag, og det er paa Grund af denne min Opfattelse, at jeg, for at bevare vort Land, ikke kan gaa med til Love som dem, det her tilfjertes at tilveiebringe.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 4de Valgkreds har begjært Ordet, men da det er for tredje Gang, vil jeg lade Thinget stemme derover.

Bed den derpaa foretagne Afstemning gav Thinget enstemmig med 55 Stemmer sit Samtykke til, at Formanden paany gav det nævnte Medlem Ordet.

Hær: Til Gjengjæld for den Beredvillighed, hvormed man har givet mig Ordet, skal jeg fatte mig meget kort, og jeg kunde overhovedet have indskrænket mig til at forlange Ordet for en kort Bemærkning. At jeg, før jeg begyndte mit Foredrag i Formiddags, var fattet paa, at jeg vilde faae, som man siger, paa Hovedet fra den Side, hvortil jeg i Reglen slutter mig, er ganske naturligt. Det fik jeg i 1867, og det kunde jeg vente igjen. Jeg vil endog erklære, at jeg er bleven meget skaanjom behandlet af de Fleste, og det er egentlig kun det ærede Medlem for Standerborg Amts 2den Valgkreds (M. Jensen), til hvem jeg vil henvende nogle Ord. Han troede, at jeg skulde blive forkræffet ved, at han tog en tidligere Forhandling frem og holdt den frem for mine Dine; men jeg er ikke slet saa stor en Kujon. Dersom det ærede Medlem finder noget særlt Værdigt i de Forhandlinger, som den Gang fandt Sted, og navnlig i de Forslag, som ere stillede af mig i Forening med flere andre ærede Medlemmer, skal det være mig en sand Fornøjelse; men naar det ærede Medlem holder dem frem for mig, som om de skulde indeholde en Modsatning til mine Udtalelser idag, er det en Misforstaaelse af ham. Finder han imidlertid disse Forslag saa fortræffelige, skal det være mig en Fornøjelse, om han vil optage dem. Han er da berettiget til at sige til mig: Vil Du nu stemme for dem, og jeg giver ham herved det Løfte, at jeg vil gjøre det. Det Mærkeligste er imidlertid, at ikke alene det ærede Medlem idag, men ogsaa det ærede Medlem for Vestsjællands Amts 2den Valgkreds (Berg) i 1867 har benyttet sig af disse Forslag paa en lignende Maade. Jeg turde maasse endog sige, at det